

Gergely Ágnes

DRÁMA

„Le ne írd azt, hogy *cseléd!*” – mondta paprikavörösen.
„Le ne írd azt, hogy *zsidó!*” – mondtam paprikavörösen.
Pedig hát cseléd volt.
Pedig hát zsidó voltam.
Ő és az övéi cselédkönyvet kaptak;
a mi férfaink katonakönyvet, nagy „Zs” betűvel.
Őt is megjelölték;
engem is megjelöltek.
Ő szerette a munkát,
különösen a teregetést az illatos kertben;
én szerettem a hitemet,
különösen, ha fonott gyertyánál megáldanak.
Egyikünk sem szerette a jelölést, a megjelölést.
Első perctől világos volt, hogy ő ő marad
és én én maradok,
s az „ők is mi vagyunk”
mostantól áporodott hazugság,
amelytől meg kell halni.
Ha levelet írunk egymásnak,
a levél csupa illatos kert,
habosan szálló ágynemű a kötélén,
emlékszel a kútra a vörös szilvafa alatt?
Már nincs ott. A fáit is kivágták.
Nagyapád, emlékszem, áldomást ivott a gyertya mellett.
Így volt ez. Minek
az emlékeket tönkretenni.
Az erősebbek amúgyis a jelölők, a megjelölők,
ők támadnak fel újra és újra,
minden változás első pillanatában,
kezükben összeköpdösött cselédkönyv, katonakönyv,
katonakönyv, cselédkönyv,
nagy Cs, nagy Zs,
teleírnak vele foszló templomot, kőkemény ágyneműt.
Készen legyen a batyud és ne félj.
Lépj idebb, halkan. Megyünk
a szilvafához. Lobban az ága.